Nr. 42

21 oktober 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Een vreemd kasteel

Mary Louise Gulley, dochter van de Amerikaanse schrijver Christian Gulley, had al sinds haar jeugd een bijzondere belangstelling voor prinsen en prinsessen, die geheimzinnige kastelen bewoonden of verblijf hielden in prachtige paleizen. Ze droomde van een eigen huis met dikke muren, voorzien van schietgaten, een huis met grote zalen en een slotgracht met witte zwanen. Toen Mary nog klein was, had ze eens tegen haar vader gezegd: „Ik zou graag net zo'n kasteel willen hebben als u altijd in uw verhalen beschrijft."

En haar vader beloofde haar een kasteel. Mary moest geduld hebben, maar eens zou ze een echt slot met dikke muren, donkere gangen en ruime zalen krijgen. Het meisje groeide op en dacht vaak aan de belofte, die haar vader haar had gedaan. Zou hij haar nakomen of misschien vergeten?

Kort nadat Mary twaalf jaar geworden was, moest haar vader zijn werk opgeven, omdat hij ziek geworden was. Hij trok naar de woestijn van de staat Arizona, vestigde zich daar en ging op tien kilometer afstand van de hoofdstad Phoenix met eigen handen een kasteel bouwen. Zijn ziekte zou niet kunnen genezen, meende hij, en hij wilde de jaren die hem nog restten aan de taak besteden, die hij zichzelf had opgelegd. Wel twijfelde hij eraan of zijn krachten het zouden toelaten die taak tot een goed einde te brengen.

Maar Gulley bleek sterker dan hij had gedacht. Het dikwijls zware werk verergerde zijn ziekte niet op onrustbarende wijze, zodat hij zestien jaar de tijd had om het kasteel te bouwen. Hij werkte ijverig door, zowel 's zomers als 's winters. Soms maakte hij dagen van veertien uur en stoorde zich niet aan hitte of koude. Af en toe verliet hij de woestijn om zaken te doen en geld voor het werk te verdienen. Hij mocht tenslotte de voldoening smaken de jeugdwens van zijn dochter vervuld te hebben. Maar tegelijkertijd voelde hij dat hij zijn krachten had verbruikt. Voor zijn dood schreef hij aan zijn dochter, die toen achtentwintig was, dat hij zijn belofte had gehouden en dat er in Arizona een kasteel voor haar was gebouwd.

Mary Louise vond een van de vreemdste bouwwerken die zij ooit had gezien. Het kasteel had talrijke grillig gebouwde torentjes, vreemdsoortige muren en hel gekleurde daken en was opgetrokken in verschillende wonderlijke stijlen. Een van de bijzonderheden van het kasteel was een in de openlucht gebouwde trap, die een prachtig uitzicht over de woestijn bood. Het meisje ontdekte verscheidene geheime bergplaatsen. Wanneer ze ergens een losse steen verwijderde, bleek er geld onder te liggen. In een nis vond zij edelstenen en twintigdollarbiljetten. Het grootste geheim bevatte een gat in de vloer, dat met planken en een stevig slot was afgesloten. Volgens een bepaling van haar vader mocht dit gat niet eerder dan drie jaar na zijn overlijden worden geopend. Mary wachtte. Toen ze het geheimzinnige gat tenslotte opende, vond zij brieven, gouden voorwerpen en tien biljetten van vijfhonderd dollar. Boven op enige kostbaarheden lag een foto van haar vader, die een paar maanden voor zijn dood genomen was.

Sterke Stans

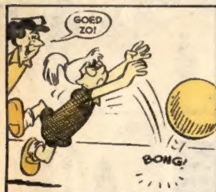

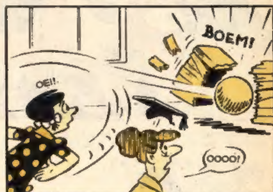

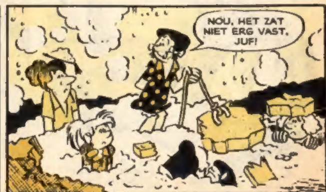

Mijn vader is geen struikrover

AMY'S VREUGDE DUURDE KORT, WANT PLOTSELING...

MET EEN HATELIJK LACHJE GRISTE SIR PERCY HET BRIEFJE UIT AMY'S VERKLEUMDE VINGERS.

AMY BEGREEP ZIJN OPZET.

TERWIJL HET VUUR DE BRIEF VERTEERDE, REED EEN RUITER IN GALOP OVER DE VLAKTE.

HET WAS AMY'S VADER, OP WEG NAAR KASTEEL ASHWOOD.

DWARS DOOR DE WOESTIJN

BIJ HET DORP GEKOMEN SCHROK JILL.
ER IS NIEMAND, JACKY!
TOCH WEL. ZULLEN WE EENS KIJKEN?

ZE BONDEN HUN PAARDEN VAST EN KEKEN IN DE TENTEN. TOEN ZAGEN ZE EEN OUDE MAN, DIE BEZIG WAS EEN STUK HOUT TE POLIJSTEN.
WAAR IS IEDEREEN GEBLEVEN?
IEDEREEN ZIJN OP PAD.
OP PAD? EN HOELANG DUURT DAT?
MAAR JILL LIET ZICH NIET UIT HET VELD SLAAN.
WE MOETEN HUN SPOREN VOLGEN, JACKY, WE MÓETEN ZE VINDEN!
IK HEBBEN OGEN ALS AREND!

JACKY VOND WELDRA EEN SPOOR DAT NAAR EEN RIVIER LEIDDE. DAAR ONTMOETTEN ZE TWEE BESCHILDERDE INLANDERS.
CORROBOREE!
CORROBOREE?
EEN OF ANDER FEEST, VANDAAR DIE BESCHILDERING!

ZE KWAMEN AAN DE OEVER VAN DE UITGEDROOGDE RIVIER. JONG EN OUD WAS ER BIJEEN EN ONTVING BEVELEN VAN STAMHOOFD KING BILLY.
DAT ZIJN KING BILLY, JUFFROUW!
HIJ IS TOCH NIET ZO WILD ALS HIJ ER UIT ZIET?
KING BILLY WAS EEN MACHTIG MAN. JILL DEED HAAR VERZOEK EN HIJ ANTWOORDDE:
WIJ CORROBOREE VIEREN VOOR REGEN. RIVIER VOL, VEEL VIS, VEEL ETEN. REGEN MAAKT VEEL GRAS, KANGOEROE ETEN GRAS. WIJ VEEL KANGOEROE ETEN. IEDEREEN VANDAAG CORROBOREE VIEREN; ALS MORGEN REGEN KOMT, IK U TWEE DRIJVERS GEVEN.
EN ALS HET MORGEN NIET REGENT?

DAN WEER CORROBOREE VIEREN, ZO LANG TOT REGEN KOMT!
JILL BELOOFDE NOG CADEAUTJES ALS MESSEN, KLEDING EN TABAK, MAAR KING BILLY WAS NIET TE VERMURWEN. JILL WAS TELEURGESTELD.
MIJ ERGE SPIJT, JUFFROUW JILL!
JIJ KUNT ER NIETS AAN DOEN, JACKY, MAAR WAT DOEN WE NU?
OPEENS HOORDE JILL EEN KIND KERMEN.
EEN SLANG!
HET KIND HAD OP EEN GIFSLANG GETRAPT, DIE SISSEND OP HEM AFKWAM.

Het document

C. T. STONEHAM

De auto stopte op de oever van een riviertje in de schaduw van een groepje palmbomen. Tim Boogan schoof zijn tropenhelm naar achteren, wiste zich het zweet van het voorhoofd en bleef stil voor zich uit zitten staren. Zijn handen rustten op het stuur en hij dacht aan vroeger. In de jaren dat hij weg was geweest, leek er weinig veranderd. Over het heuvelland golfde nog altijd het hoge gras in de wind en het water van de stroom zong hetzelfde eentonige lied. Aan de horizon lagen de bruine heuvels en de zon schitterde recht boven hem als een kleurige bal. Vroeger was hij met zijn vader vaak naar deze plek gewandeld als 's avonds het werk was gedaan. Ze hadden dan gekeken naar de buffels die in de rivier kwamen drinken, en geluisterd naar de schelle kreten van de vogels. In deze streek woonde toen de stam van de Masai; in het heuvelland graasde hun geweldige kudde en onder de bomen bij het water stond hun dorp en alle stammen in de omtrek koesterden een heilige vrees voor deze machtige krijgers, van wie werd gezegd, dat ze niemand gehoorzaamden behalve hun medicijnman, die tegelijk hun stamhoofd was.

In de jaren dat Tim en zijn vader in dit gedeelte van Afrika woonden, was Linara hoofd van de Masaistam. Van deze Linara had Tims vader voor een aantal zakken zout en snuisterijen een stuk land gekocht, dat gelegen was tussen de rivier en de heuvels verderop. Tims vader had een contract opgesteld en hij en Linara hadden het stuk ondertekend met hun vingerafdruk, want schrijven kon Linara niet. Het gouvernement maakte al gauw bezwaar tegen de koop en beweerde dat het land niet het eigendom van het stamhoofd was en dat hij het daarom ook niet kon verkopen, maar toen er verder niets gebeurde, dreef Tims vader zijn schapen naar de nieuwe grond en bouwde een huis dicht bij het riviertje.

Andrew Boogan en Linara werden grote vrienden. Ze gingen dikwijls samen op jacht en hielden lange gesprekken over het vee en de opbrengst van de oogst. In de loop van de jaren werd Linara oud en gebrekkig, maar zijn macht over de stam bleef even groot. Toen kwam plotseling het bericht dat er in Europa een oorlog was uitgebroken. Tim zou met zijn vader juist een maand naar het zuiden gaan om vakantie te houden, maar hun plan kon

niet doorgaan, want een paar dagen later al ontving Andrew een oproep voor de militaire dienst. Vóór de laatste keer inspecteerde hij zijn vee, daarna laadde hij hun bezittingen op een vrachtwagen en samen verlieten ze het huis, waar ze jaren gewoond hadden. Ze wisten niet of ze het ooit zouden terugzien.

De reis ging naar Durban, waar Tims vader zich meldde voor het leger. Tim vertrok naar Engeland om bij een tante in Londen te gaan wonen. Het regiment waarbij zijn vader was ingedeeld vertrok een paar maanden later naar Engeland en vandaar naar Frankrijk. In de buurt van de stad Delville raakte het in een zwaar gevecht gewikkeld. Op een nacht ging Tims vader met negen andere soldaten op patrouille. De groep kwam in een mijnenveld terecht en slechts twee mannen bleven in leven: Andrew Boogan en een zekere Mike Flaherty. Ze waren allebei zwaargewond, maar wisten zich toch nog naar een veldhospitaal te slepen. Flaherty knapte vrij spoedig weer op, maar Tims vader vernam van de dokters, dat hij zijn linkervoet zou moeten missen. Bij het horen van dit bericht besefte hij dat hij nooit meer terug zou kunnen naar Afrika om met zijn vrienden van de Masaistam op jacht te gaan.

Tim stapte uit de auto en keek peinzend om zich heen. Toen de oorlog uitbrak was hij zes jaar, nu was hij zestien en er was in die jaren heel wat gebeurd. Zijn vader was teruggekomen uit Frankrijk en had maanden in het ziekenhuis doorgebracht. Toen hij er eindelijk uit kwam, liep hij met een stok. In Londen ontmoette hij Flaherty, die door de oorlog ook alles was kwijtgeraakt, en ze besloten samen een winkel te beginnen. Maar Andrew Boogan kon niet wennen aan het leven in Engeland; hij had heimwee naar de wijde vlakten en het warme klimaat van Afrika. De zaak ging slecht en de twee mannen verkochten hem. Ze probeerden iets anders, maar ook dat had geen succes. Tims vader was ten einde raad. Op een avond riep hij de jongen bij zich. Hij vertelde hem hoe zij ervoor stonden en dat er gebrek was aan geld. Terwijl ze samen de moeilijkheden bespraken, kwam in Tims hoofd een plan op. Hij durfde het eerst niet aan zijn vader voor te leggen, maar na een paar dagen begon hij er toch over.

„Dat stuk grond, vader, dat u jaren geleden van de Masaistam hebt gekocht," zei hij, „dat zouden we toch kunnen verkopen. Het is vast veel waard en met het geld dat we ervoor krijgen, kunt u hier iets nieuws beginnen."

Andrew Boogan keek zijn zoon een ogenblik zwijgend aan. Toen schudde hij zijn hoofd. „Nee, Tim," zei hij, „dat is onmogelijk. Op de eerste plaats kan ik niet naar Afrika en bovendien heb ik het koopcontract niet meer. Linara en ik hebben het destijds ondertekend met onze vingerafdrukken en ik heb het stuk opgeborgen in ons huis. Toen de oorlog uitbrak heb ik het vergeten mee te nemen. Intussen zijn er zoveel jaren verlopen. Het huis is misschien wel ingestort of in brand gestoken door vijanden van de stam. Nee, dat contract is verloren gegaan en daarmee mijn aanspraak op het land."

Maar Tim gaf het niet op. Hij dacht nog eens diep over de zaak na en zei: „Als ik nu eens probeerde het te vinden, vader. Ik ben bijna zestien en ik kan best alleen naar Afrika reizen. Ik zou kunnen proberen de oude Linara te vinden. . ."

Andrew Boogan keek zijn zoon lang en doordringend aan. Toen antwoordde hij: „Het is een lange reis, Tim, en ik weet niet wat je daarginds zult vinden. De toestanden zijn veranderd. Misschien zullen de Masai je niet vriendelijk ontvangen. Nee, het is te gevaarlijk, ik kan je geen toestemming geven."

Tim bleef een paar weken met het plan rondlopen en sprak er dikwijls met zijn vader over. De zaken gingen steeds slechter en tenslotte gaf zijn vader noodgedwongen toe. Op een morgen in het voorjaar stapte Tim aan boord van een vrachtschip met bestemming Durban. Vandaar trok hij verder Afrika in.

. . . zag hij een oude man op de grond tegen een boom zitten.

Hij meldde zich op het gouvernementsgebouw en vertelde waar hij voor kwam. De ambtenaar die hem te woord stond, zei dat er intussen veel was veranderd. Linara was gestorven en de Masaistam was naar het zuiden getrokken. Als het stamhoofd werkelijk land had verkocht aan zijn vader, dan moest hij een koopcontract kunnen tonen. Hij kon natuurlijk proberen de getuigen op te sporen, die bij de koop aanwezig waren geweest, maar zonder het officiële document kon hij geen enkel recht laten gelden.

„Ik weet zeker dat het ergens moet zijn," zei Tim, „maar ik kan alleen niet zeggen waar. Vader heeft me verteld dat hij het goed heeft opgeborgen, omdat het misschien nog eens van pas kon komen."

„Ja, zo gaat het vaak," zei de ambtenaar. „Later kun je het dan niet meer terugvinden. Het enige dat je kunt doen is proberen het document te vinden."

En zo was Tim aangekomen op de plaats waar hij vroeger met zijn vader had gewoond. Hij bleef staan en keek peinzend naar het heuvelachtige terrein voor hem. De hutten van het personeel, de schuren en stallen waren verdwenen. Alleen het huis stond er nog; vier muren met een dak van gegolfd ijzer. Het was gebouwd van rotsblokken en in de loop van de tijd was de specie ertussenuit gevallen, zodat de stenen alleen nog door hun gewicht op hun plaats bleven. Tim had niet verwacht dat het huis er zo kaal en verwaarloosd uit zou zien; als de Masaistam hier was blijven wonen, was dit nooit gebeurd.

Hij stapte uit de auto en liep naar het water. Het was helder en hij kon de kleine plantjes op de bodem duidelijk zien. Toen hij even later om een rotsblok heen liep, zag hij een oude man op de grond tegen een boom zitten. Hij was gekleed in een lange wollen lap, die hij strak om zich heen geslagen had; zo te zien was hij een lid van de Masaistam. Naast hem lagen twee lange stokken en een paar sandalen. Hij leek erg oud, zijn lichaam was broodmager en door zijn huid waren zijn botten zichtbaar.

Tim groette hem beleefd en de oude man beantwoordde zijn groet met zachte stem. „Ik ben Tregura," zei hij, „van de stam der Masai. En jij bent de zoon van Boogan. Ik ben blij dat je teruggekomen bent. Linara is gestorven en twee jaar daarna is ons volk weggetrokken, maar ik ben hier gebleven om verscheidene redenen: ten eerste zijn hier de graven van mijn voorouders en verwanten; ik ben oud en ik voel dat ik niet lang meer zal leven; ik wil hier sterven. En bovendien. . ." Hij tekende met zijn hand figuren in het zand. „Bovendien had ik grote bewondering voor je vader. Ik ben jaren bij hem in dienst geweest, maar dat kun jij niet meer weten. Toen hij vertrokken was naar de oorlog in het land van de blanken, heb ik daarom gezworen dat ik zijn huis en zijn vee zou bewaken tot hij terug zou komen."

Even was het stil. Toen zei Tim: „Ik ben teruggekomen, omdat vader in grote moeilijkheden zit. Hij wil het land verkopen dat hij van Linara heeft gekocht, maar hij is het officiële papier kwijtgeraakt en zonder dat papier kunnen we niets beginnen."

De oude man sloot zijn ogen en leunde tegen de boomstam. Na enige tijd begon hij weer te spreken en het klonk zo zacht dat Tim zich voorover moest buigen om hem te verstaan. „Ik weet dat je vader en Linara een contract hebben gesloten. Je vader was een goed mens. Daarom heeft Linara hem de grond verkocht." Hij maakte een hoofdbeweging in de richting van het huis op de heuvel en zei: „Helaas moesten de Masai hier weg, omdat er voor de kudde niet voldoende voedsel meer was. Een andere stam heeft zich hier gevestigd; zij hebben je vader niet gekend, daarom is jullie huis zo verwaarloosd en het vee verdwenen. Wat kon ik, oude man, doen om hen tegen te houden?" Hij

Bijna op hetzelfde moment stormde een log grijs gevaarte langs hem heen.

wees op de stokken naast zich. „Ik kan niet eens meer lopen."

Tim keek naar de oude man en zei: „Ik ben nu op zoek naar het contract. Ik vermoed dat vader het in het huis heeft opgeborgen."

De ander knikte. „Ja. Het moet in het huis zijn. Je moet daar gaan zoeken, maar. . ." Hij opende zijn ogen en keek de jongen doordringend aan. „Wees voorzichtig. Er dreigt gevaar. . ." Hij wees met zijn stok naar het huis. „Denk aan mijn waarschuwing als je naar binnen gaat."

Tim keek Tregura verbaasd aan en wilde nog iets vragen, maar de neger sloot zijn ogen en boog het hoofd. Tim draaide zich om en begon langzaam de heuvel op te lopen.

Ondanks het feit dat de zon op het dak scheen, maakte het huis een verlaten en geheimzinnige indruk. De deur was eruit en het glas van de ramen was gebroken. Rondom het huis was het onkruid hoog opgeschoten en er was alleen nog een smal paadje dat toegang gaf tot de voordeur.

Tim bleef bij de deur staan en keek naar binnen. In de voorkamer klonk een luid getjilp van vogels, die hun nest hadden gebouwd tussen de balken van de zoldering. De vloer was overdekt met aarde en vuil en Tim kon duidelijk zien dat er wilde dieren rondgelopen hadden. Hij dacht aan de waarschuwing van de oude man. Wat voor gevaar kon hier schuilen? Misschien een slang? Hij wist dat slangen graag in verlaten gebouwen huisden. Hij dacht ook aan het document en vroeg zich af waar hij het zou moeten zoeken. De kamers waren kaal, er stonden geen meubels meer en de kasten waren vernield of weggebroken.

Toen hoorde hij plotseling een snuivend geluid. Hij kon het direct thuisbrengen: het was het geluid van een neushoorn, die óf bang óf woedend was. Het dier had kennelijk in het huis een onderkomen gevonden en waarschijnlijk had hij de jongen horen lopen. Het geluid kwam uit een van de achterkamers en werd sterker. Tim herinnerde zich dat er geen andere uitgang was dan die waar hij voor stond, en hij besefte plotseling dat het gevaarlijk was een neushoorn in de weg te staan.

Hij sprong opzij en bijna op hetzelfde moment stormde een log, grijs gevaarte langs hem heen. Het hield de kop dicht bij de grond en snoof luid. Aan de scherpe hoorn hing een stuk van de deurstijl, die hij in zijn blinde vaart ontzet had. Het dier rende rechtuit het hoge gras in en verdween in de richting van de rivier.

Tim krabbelde overeind en raapte zijn stok op, die hij in zijn schrik had laten vallen. Het drong tot hem door dat hij ternauwernood aan de dood was ontsnapt. Neushoorns mochten dan weleens de clowns onder de wilde dieren genoemd worden vanwege hun dolle buitelingen en hun onbeholpen logheid, het bleef levensgevaarlijk hun in de weg te gaan staan.

Tim nam de schade op die het dier had aangericht. Het viel nogal mee. Er was een stuk van de muur afgebrokkeld en de stijl van de deur was verwrongen. Terwijl hij naar binnen stapte, moest hij bukken om onder de uitstekende stukken door te komen. Toen hij zich weer oprichtte, zag hij opeens iets wits tussen het versplinterde hout schitteren. Hij kwam een stap dichterbij en stak zijn hand uit. Tussen de verbogen deurstijl en de muur zat een witte envelop en Tim wist op hetzelfde ogenblik wat het was. Het moest het koopcontract zijn, dat zijn vader in een richel in de muur had weggeborgen. Door het geweld van de neushoorn was de bergplaats vrijgekomen.

Toen Tim enige tijd later terugliep naar de auto, zag hij de neushoorn in de verte tegen de helling van een heuvel. Hij bedacht dat het dier vlak langs de plek moest zijn gegaan, waar hij Tregura ontmoet had, en opgewonden versnelde hij zijn pas. Maar van de oude man vond hij geen spoor. Op de plaats waar hij gezeten had, was een brede, diepe gleuf in het zand: het spoor van de neushoorn, die hierlangs was gekomen.

Tim volgde het spoor enige tijd naar beide kanten, maar de oude neger was nergens te vinden. Langzaam begon hij te beseffen dat de man het slachtoffer was geworden van de blinde woede van het dier. Waarschijnlijk was hij door de puntige hoorn opgenomen en recht de rivier ingeschoven. In het snelstromende water had zoeken geen enkele zin.

Tim keek peinzend naar de witte envelop in zijn hand. Hij vroeg zich af wat er gebeurd zou zijn, als de man hem niet gewaarschuwd had. Zou hij dan ook zo voorzichtig naar het huis zijn gegaan? Hij liep langzaam terug naar de auto en bleef stil achter het stuur zitten. Hij staarde naar de verre heuvels, waarachter de zon in een bloedrode gloed onderging. Toen gingen zijn gedachten terug naar de oude Tregura, die het huis van zijn vader had willen bewaken tot zij terug zouden komen, maar door zijn ouderdom niet meer in staat was die belofte na te komen. Het enige dat hij nog had kunnen doen was hem, Tim, waarschuwen voor het gevaar dat er school in het huis en waaraan hij tenslotte zelf ten offer zou vallen.

Tim startte de motor en keek nog een keer om in de richting van het huis. Hij liet de witte envelop voorzichtig in zijn binnenzak glijden en zei zacht: „Dank je wel, Tregura. Vader en ik zullen nooit vergeten wat je voor ons gedaan hebt."

Ook jij kunt zo'n prachtig instrumentarium bezitten!

Zelfs als je nog niets weet van radio en elektronika, zul je spoedig je vrienden en kennissen een radio kunnen laten horen die je HELEMAAL ALLEEN hebt gebouwd, in je eigen laboratorium.

Het is hiervoor voldoende de kursussen van EURELEC te volgen. Je zult merken dat het ook voor jou gemakkelijk en boeiend is.

JE LEERT ALLES vanaf de eerste beginselen en je ontvangt in de loop van de kursus alle onderdelen (meer dan 600 !) die je nodig hebt om een echte specialist in de radio en elektronika te worden.

Weldra zul je er meer van weten dan veel grote mensen, en kun je elk willekeurig radiotoestel bouwen of repareren.

Dit zijn dan je eerste schreden in die vreemde en opwindende wereld van de Elektronika, en wie weet... kies je later één van de vele beroepen die met de Elektronika verband houden.

Vraag onze brochure EURELEC of nog beter... breng ons een bezoek met je ouders : wij verstrekken gaarne alle gewenste inlichtingen en bijzonderheden.

BON VOOR DE BROCHURE « EURELEC » MIJ TOE TE ZENDEN [redacted]

NAAM : ....

ADRES (volledig) : ....

....

HIERBIJ 2 BRIEFPOSTZEGELS VOOR VERZENDINGSKOSTEN

Deze bon inzenden aan Afdeling 202

EURELEC

HOOGSTRAAT, 111, ROTTERDAM 1

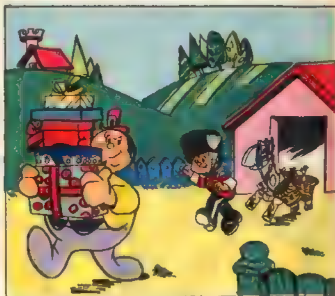
voor België :
11, Tweekerkenstraat, BRUSSEL 4

voor Frankrijk :
31, rue d'Astorg, PARIS 8e

SPELEND

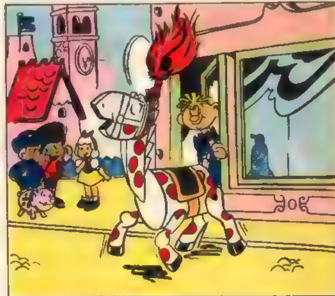
Op een morgen was Batty aan het winkelen. Opeens zag hij iets dat hij heel graag wilde hebben: een heel mooie pluim voor op zijn hoofd. Maar helaas, Batty had niet genoeg geld! Wat moet ik nu? dacht hij. Toen kwam Della voorbij met in een bak op zijn rug drie passagiers.

Batty kreeg opeens een idee. Als ik die bak van Della neem en de anderen daarin ritjes laat maken, kan ik genoeg geld verdienen om de pluim te kopen, dacht hij. Zo gebeurde het. Willie Stropop maakte de bak van de olifant met een stevige riem op de rug van Batty vast.

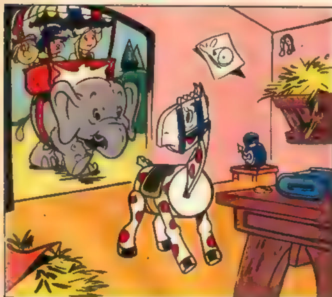

Helaas had niemand gezien, dat de bak veel te groot was voor Batty! De buikriem hing helemaal op de grond. Intussen had Willie Stropop een ladder gehaald. Hij wilde met een stel manden in de bak klauteren. Maar wat schommelde dat ding toen verschrikkelijk heen en weer!

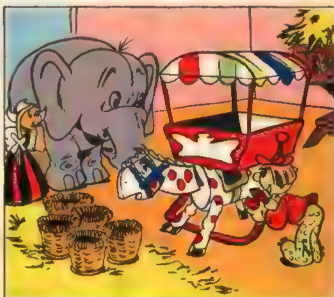

Tenslotte schommelde het zo hard, dat het van Batty's rug viel. Willie viel ook en al zijn manden rolden over de grond. Wat was die Willie toen boos! „Wie heeft de bak weggehaald, net toen ik erin wilde klimmen?" vroeg hij verontwaardigd. Op dat ogenblik kwam Tommie aanlopen.

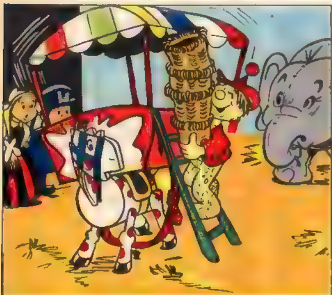
SPEELGOED

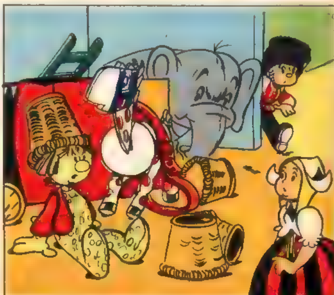
„Alle bommen en granaten!" riep hij. „Wat gebeurt hier?" Batty legde het hem uit en Tommie begon te lachen. „De bak van Della past niet op jouw rug, Batty!" zei hij. „Maar ik weet wel iets anders." En hij begon de manden van Willie Stropop op de rug van Batty vast te binden.

Tommie liep daarna naar buiten en Batty ging met hem mee. Toevallig kwam juist Bulletje Ballon voorbij met een grote stapel pakjes. Je kunt je wel voorstellen hoe verbaasd hij opkeek, toen Tommie riep. „Mag Batty die pakjes in zijn manden voor je naar huis dragen, Bulletje?"

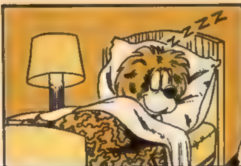

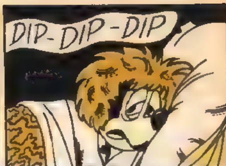
En zo gebeurde het. Tommie laadde al de pakjes in de manden op Batty's rug. Bulletje Ballon vond het een bijzonder goed idee. Met een tevreden gezicht liet hij een paar muntjes in het geldbakje vallen, dat Batty om zijn hals had gehangen. Dat is aardig van je, Bulletje, dacht Batty blij.

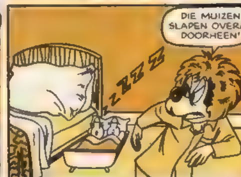
Batty bracht eerst de pakjes van Bulletje naar huis en daarna droeg hij er nog een heleboel voor de anderen. In korte tijd had hij het geld voor de mooie pluim bij elkaar. „Je bent nu nog mooier dan een circuspaard, Batty!" vond Tommie. En trots dat die Batty toen was!

LEONARD

ZZZZ

DIP-DIP-DIP

HEE, DE KRAAN STAAT OPEN'

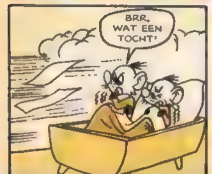

DIE MUIZEN SLAPEN OVERAL DOORHEEN'
ZZZZ

ZO. DIE IS DICHT'

EN NU SLAPEN'

DIP
DIP
DAAR HEB JE HET WEER'

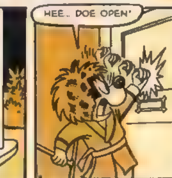

NU ZAL IK HET METEEN GOED DOEN'

BRR, WAT EEN TOCHT'

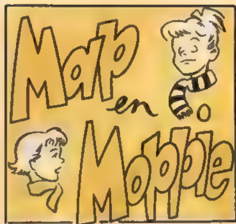

HIER STAAT EEN DEUR OPEN'

ZO, NU KAN IK TENMINSTE SLAPEN

OOO, DE DEUR IS DICHT!

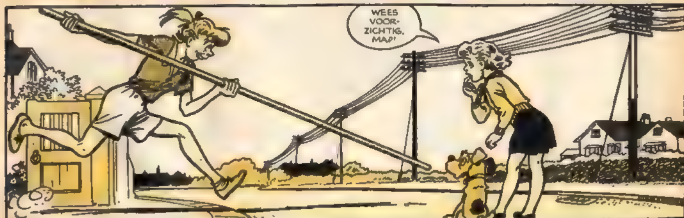

HEE.. DOE OPEN'

DIE MUIZEN SLAPEN OOK OVERAL DOORHEEN'
DIP
DIP
DIP
DIP

Map en Moppie

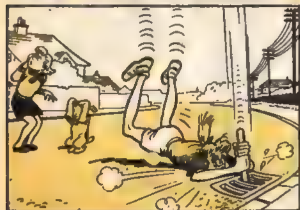

WAT HEB JE DAAR?
IK OEFEN IN POLS-STOKSPRINGEN. HOE LANGER DE STOK, HOE HOGER JE KOMT!

DIT IS DE LANGSTE STOK DIE IK KON VINDEN. LET OP, IK SPRING ZO MAAR OVER DIE DRADEN HEEN!
W-WAT ZEG JE?

WEES VOOR-ZICHTIG, MAP!

KIJK UIT DAT JE NIET TEGEN EEN WOLK BOTST

OOOOOO!!
ZZZZZZT

EEN SPELLETJE HALMA LIJKT ME VEILIGER, MAP!
HALMA

De man van staal

KNETTEREND EN VONKEN SPATTEND RENDE ARCHIE ZIGZAG HET OERWOUD IN. TED EN KEN HOLDEN HEM NA.

PROBEER HEM TOCH TEGEN TE HOUDEN, TED! WE KUNNEN DE LOCOMOTIEF NIET ZO MAAR ACHTERLATEN!

IK DOE WAT IK KAN, MAAR DE ZENDER WERKT NIET!

ARCHIE

WAROGI'S STEM KLONK TRIOMFANTELIJK. NU KON HIJ ZICH WREKEN!

DE RIVIER OVER EN DE IJZEREN WEG OPBREKEN! DE MAN VAN STAAL KAN ONS NIETS DOEN!

HET WAS WAAR WAT WAROGI ZEI. TED KON ARCHIE NIET BEREIKEN!

ALS WE HEM KWIJTRAKEN, KUNNEN WE ALLE HOOP WEL OPGEVEN, TED

IN EEN VALKUIL STOND EEN ENORME OLIFANT WOEDEND TE TROMPETTEREN. ARCHIE LIEP BLINDELINGS VERDER.

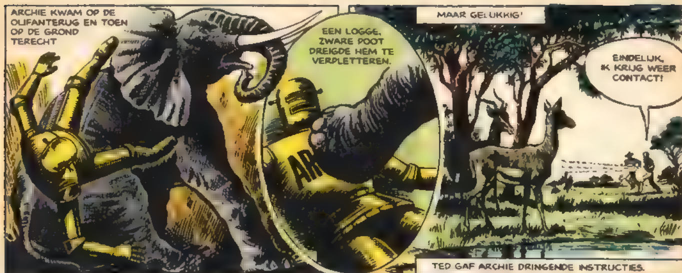
ARCHIE VOELDE OPEENS GEEN GROND MEER ONDER DE VOETEN.

...EEN VALKUIL VOOR GROOT WILD! DE OLIFANT ZAL ARCHIE VERMORZELEN!

TED BLEEF STAAN EN PRUTSTE KOORTSACHTIG AAN HET APPARAAT.

KON IK DE ZENDER MAAR WEER GEBRUIKEN!

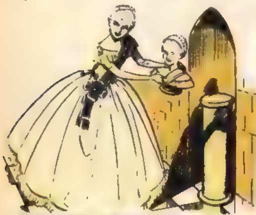
DE VALKUIL EISTE NOG EEN SLACHTOFFER!

ARCHIE KWAM OP DE OLIFANTERUG EN TOEN OP DE GROND TERECHT
EEN LOGGE, ZWARE POOT DREIGDE HEM TE VERPLETTEREN.
MAAR GELUKKIG!
EINDELIJK, IK KRIJG WEER CONTACT!
TED GAF ARCHIE DRINGENDE INSTRUCTIES.

ARCHIE WIST DE OLIFANTSPOOT TEGEN TE HOUDEN EN ZICH LANGZAAM OMHOOG TE WERKEN.
DAT WAS MAAR NET OP HET NIPPERTJE, TED.
SCHITTEREND, ARCHIE, PROBEER DIE OLIFANT ER OOK UIT TE KRIJGEN, WE ZULLEN HEM NODIG HEBBEN TEGEN WAROGI EN DE ZIJNEN
WAT BEZIELT JE?

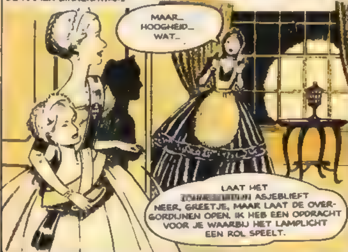

EEN WAND VAN DE VALKUIL WERD UITGEHOLD, EEN GRAAFMACHINE ZOU ARCHIE DAT WERK NIET VERBETERD HEBBEN
DIE ARCHIE IS ONGELOOFLIJK STERK!
ZIE JE HOE DAT BEEST NU IN ARCHIE ZIJN REDDER ZIET?
ZODRA DE OLIFANT OP DE BEGANE GROND WAS, KLOM ARCHIE OP ZIJN RUG.
ARCHIE, RIJ ZO VLUG JE KUNT NAAR DE SPOORLIJN EN JAAG WAROGI WEG.
EENMAAL OVER DE RIVIER ZETTE WAROGI ZIJN MANNEN METEEN AAN HET WERK
BREEK DE RAILS OP, GOOI DE VUURWAGEN OMVER, WIJ ALLES VERNIELEN!
DE GESPIERDE INLANDERS SPANDEN HUN SPIEREN EN LANGZAAM HELDEN DE LOCOMOTIEF EN EEN AANTAL WAGONS OVER.
VOORUIT, TOE MAAR!
HET WAS DUIDELIJK, DAT ZELFS ARCHIE DE VERNIELING NIET MEER KON BELETTEN
WAROGI VERNIELT ALLES, ARCHIE EN DE OLIFANT KUNNEN ER NIETS TEGEN DOEN!

De samenzwering tegen prins Rudolf

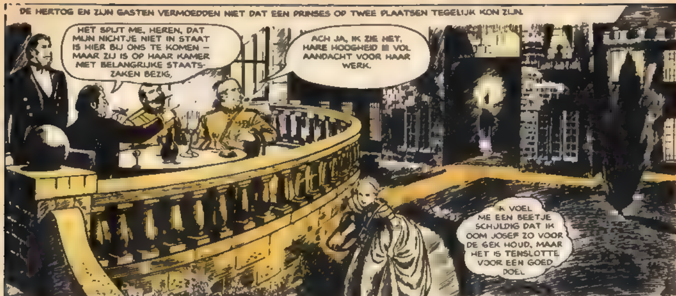

DE HERTOG EN ZIJN GASTEN VERMOEDDEN NIET DAT EEN PRINSES OP TWEE PLAATSEN TEGELIJK KON ZIJN.

ONGEZIEN BEREIKTE DE PRINSES HET TUINHUISJE EN DAAR...

MAAKTE ZE ZICH KLAAR OM HET BOERINNENPAKJE AAN TE TREKKEN, DAT VROEGER VAN HAAR MOEDER WAS GEWEEST.

DE PRINSES WAS AL DIKWIJLS IN HAAR VERMOMMING UITGEGAAN OM ANDEREN TE HELPEN. NU GING ZE NAAR DE VANZELLS, DIE VAN HUN BLOEMENHANDEL MOESTEN LEVEN. DAAR ZE NIET GENOEG ROZEN HADDEN OM EEN SPECIALE BESTELLING AF TE LEVEREN, GING DE PRINSES IN HAAR ROL VAN BOERENMEISJE BLOEMEN UIT DE TUIN VAN HET [redacted] VAN DE VANZELLS BRENGEN. VANDAAR ZOUDEN ZE NAAR HET KONINKLIJK PALEIS VAN HILVANIA GAAN, WAAR PRINS RUDOLF WOONDE, DIE OP HET OGENBLIK EEN ANDER DEEL VAN ZIJN LAND BEZOCHT.

TOEN DE PRINSES BIJ HET HUISJE VAN DE VANZELLS AANKWAM, WERD ZE MET BLIJDSCHAP BEGROET DOOR TRUDY, DIE HAAR ALLEEN ALS BOERENMEISJE KENDE ONDER DE NAAM ANITA.

TERWIJL HAAR TANTE LACHEND TOEKEEK, TROK TRUDY ANITA DE KAMER BINNEN.

TOEN LICHTTEN DE OGEN VAN DE PRINSES OP.

WAAROM ZOU IK WEIGEREN? MIJN LIST ZAL MIJN AFWEZIGHEID OP HET KASTEEL WEL EEN PAAR UUR DEKKEN EN HET IS WEL EEN GRAPPIG IDEE MIJN EERSTE BEZOEK AAN RUDOLFS PALEIS ALS BOERENMEISJE TE BRENGEN.

[redacted] ZE OOIT HAD KUNNEN DENKEN.

door David Scott Daniell
met tekeningen van H. J. Giesen

10

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. Pollie gaat als verstekeling mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi weet te ontkomen en neemt Pollie en Olivier mee. Op de kust van Italië verstopt hij hen eerst in een oude toren, later trekt hij met hen het binnenland in.*

Ik wil me natuurlijk niet met uw zaken bemoeien, sergeant," hernam de matroos, ,,maar u moet niet vergeten, dat u hier in een vreemd en vijandelijk land zit. Zou het niet verstandiger zijn als u maar met ons terugging?"

,,O nee, daar komt niets van in," zei sergeant Trott. ,,Zo gauw geef ik het niet gewonnen! Al moet ik ze tot het uiteinde van de wereld achternazitten, ik ben niet van plan Zucconi zijn gang te laten gaan. Het kan lang duren, maar krijgen doe ik hem. Gaan jullie rustig je gang, ik red me wel. Ik heb geen ogenblik rust, zolang ik Pollie en Olivier niet heb teruggevonden. Jullie moeten soldaat Pilchard maar weer mee naar het schip nemen."

Met tegenzin begaven de matrozen zich weer naar hun roeiboot.

,,Nou, Pharao, beste kerel, tot ziens dan maar," zei de sergeant. ,,Ik hoop dat het niet al te lang duurt, voor we weer bij elkaar zijn."

,Daar kunt u verzekerd van zijn, sergeant, want ik denk er niet aan terug te gaan en u hier alleen achter te laten. Voor u het weet, stuit u op een troep Franse soldaten of krijgt het een of andere stel rovers u te pakken."

,,Niets ervan, Pharao, jij hoort in het regiment thuis en nergens anders. Ik kan het niet op m'n verantwoording nemen je hier te houden."

Enkele ogenblikken stonden de mannen zwijgend tegenover elkaar. Soldaat Pilchard begon bedachtzaam met een houtsplinter tussen z'n tanden te porren. Daarna vroeg hij zacht. ,,Is dat een bevel, sergeant?"

,,Ja, luister nou eens," zei sergeant Trott, die begon te vermoeden wat Pilchard in zijn schild voerde. ,,Zo zou ik het nou ook weer niet willen stellen. Het is geen bevel, maar een goede raad!"

,,Dat is dan maar goed ook, sergeant. Want ik ben nu al zo lang in dienst, dat

ik er een hekel aan heb gekregen de bevelen van mijn superieuren in de wind te slaan." Met een brede grijns voegde Pilchard hieraan toe: „Nee, sergeant, ik blijf u gezelschap houden. Als Pollie en Olivier ergens te vinden zijn, zullen we ze samen terugzien. En als ik het zeggen mag, er is nu voorlopig genoeg gepraat. Mij dunkt, het wordt tijd om een goed krijgsplan in elkaar te zetten."

De matrozen stonden bij de boot te wachten totdat soldaat Pilchard zich bij hen zou voegen.

„Maken jullie maar gauw dat je weer aan boord komt!" riep Pilchard hen toe. „Ik ga met de sergeant mee."

„Vooruit dan maar. Het beste, hoor!" riep de eerste matroos terug. Het gezelschap wenste de beide soldaten succes toe en het volgende ogenblik werd de boot weer in het water geduwd.

„Bedankt, jongens, bedankt!" riep sergeant Trott het troepje na.

Vlug namen de matrozen hun plaatsen in, grepen de riemen en zetten koers naar hun fregat, dat aan de horizon voor anker lag.

De beide militairen bleven eenzaam op het verlaten stukje strand achter.

„Nou, hier staan we dan, sergeant," zei soldaat Pilchard. „Met z'n tweeën zo maar in Italië, waar het wemelt van de Franse soldaten. Om nog maar niet te spreken van het onnoemelijke aantal struikrovers dat in deze contreien rondzwerft. En nu maar kijken of we Pollie en Olivier ergens kunnen opsnorren. Een beetje geluk zouden we best kunnen gebruiken, hè?"

„Ja, Pharao, het ziet er beroerd uit. Ik geloof dat de zaak er hopeloos voor staat."

„Kom nou, sergeant, het kon veel slechter, zou ik denken. We zijn kersvers in de kleren gestoken, we hebben ieder een prima zwaard en aan moed ontbreekt het ons niet. Al wat we nodig hebben, is een plan."

„Natuurlijk, dat ben ik met je eens. Nou, laten we dan maar eens kijken. Om te beginnen loopt hier maar één weg. We kunnen die kant uitgaan, naar het noorden, of de andere kant, pal naar het zuiden. Wat zou jij doen?"

„Eerlijk gezegd lijkt de keus me niet moeilijk. Zucconi hoort per slot van rekening op Sicilië thuis. En dus zal hij wel in die richting gevlucht zijn. Vindt u zelf ook niet?"

„Heel slim bedacht, Pharao. We gaan op weg naar het zuiden. Laten we er meteen maar een stevige pas inzetten. Voorwaarts, mars!"

Vol goede moed begonnen de beide mannen het pad te beklimmen dat Zucconi, Pollie en Olivier een half uur tevoren waren ingeslagen. Ze durfden er natuurlijk niet op te rekenen dat ze spoedig succes zouden boeken. Maar vooropgesteld dat hun keus juist was geweest, bestond er toch wel kans dat ze de een of andere aanwijzing zouden vinden, waaraan ze wat konden hebben.

Nadat ze een tijdje zwetend van de inspanning het steile bergpad hadden gevolgd, kreeg soldaat Pilchard medelijden met de zwaarbeproefde sergeant. Om te proberen hem wat op te monteren begon hij maar eens een deuntje te zingen.

Het was het liedje van de Kleine Pollie Olivier, die zo graag dienst wilde nemen in het leger. Aanvankelijk deed sergeant Trott dapper zijn best mee te zingen, maar daar stond zijn hoofd toch niet naar.

„Kun je niet wat anders zingen, Pharao?" vroeg hij. „Als ik dat liedje hoor, krijg ik het echt te kwaad."

„Och kom, sergeant, waarom nou? Misschien horen ze ons wel! Wie weet? Vooruit, laten we nog maar eens opnieuw beginnen."

Weer zette Pilchard het eerste couplet in. En het duurde niet lang, of sergeant Trott begon met zijn zware basstem de woorden mee te zingen. En zo stapten ze voort langs het kronkelende, stoffige pad, zich er nauwelijks van bewust dat ze zich met iedere stap verder op vijandelijk terrein waagden. . .

Zucconi en zijn beide gevangenen hadden ruim een kwartier gelopen toen Pollie gelegenheid kreeg om Olivier door middel van een paar gefluisterde woordjes duidelijk te maken wat ze van plan was. Zucconi was in een voortreffelijk humeur.

De beide mannen bleven eenzaam op het stukje strand achter.

Nu en dan begon hij zelfs een liedje te zingen. En hier wilde Pollie gebruik van maken

Ze zou net doen alsof ze haar enkel verstuikt had. Het was er haar voorlopig alleen om te doen het nodige oponthoud te veroorzaken. Als er inderdaad een troepje matrozen van de *Brigstock* onderweg was om hen te zoeken en als hun redders op dezelfde weg waren beland, zouden ze hen misschien inhalen

Op een plek waar het pad bijzonder smal en steil was kromp Pollie plotseling in elkaar en slaakte een kreet van pijn, die precies echt leek. Olivier speelde zijn rol naar beste vermogen. Tot zijn genoegen ontdekte hij dat Zucconi erin liep. Pollie deed alsof ze dapper probeerde verder te lopen Ze hinkte nog een paar passen door, maar ging toen aan de kant van de weg op een hoop keien zitten

„Dat treft ongelukkig," zei Zucconi. Hij bekeek Pollies enkel nauwkeurig, maar er was natuurlijk niets bijzonders aan te zien.

„Het spijt me erg, Zucconi," zei Pollie meesmuilend. „Ik denk dat ik me aan een van die scherpe stenen heb gestoten."

„Je enkel begint al op te zetten ook," zei Olivier zo overtuigend mogelijk

„Wat vervelend!" hernam Pollie „We kunnen hier toch niet blijven zitten?"

„Zal ik je polsen losmaken? Dan kun je een beetje op Olivier leunen," stelde Zucconi voor. „Wat denk je ervan?"

„Of het helpt weet ik niet," antwoordde Pollie zonder veel geestdrift.

„Als je mijn handen nou ook losmaakte, kon ik haar tenminste beter helpen," vulde Olivier aan.

„Niks, hoor," zei Zucconi, „dat zou je wel willen! En me dan weer naar de keel vliegen zeker. Voor ik wist wat er gebeurde, zou ik in Gibraltar zitten om mijn doodvonnis af te wachten. Nee, alleen Pollie maak ik los."

Met een vervaarlijk mes sneed hij het touw door, waarmee de polsen stijf tegen elkaar waren gebonden. Even later werd de tocht voortgezet, waarbij Pollie zwaar op Oliviers schouder leunde. Zucconi begon opnieuw te zingen, zodat Pollie haar neef iets kon toefluisteren zonder dat de bandiet het merkte

„We zijn nog niet veel opgeschoten," zei ze, „maar we hebben toch lekker een beetje tijd verknoeid. Als ze ons achterna zitten, zijn ze nu tenminste wat dichterbij gekomen."

„Moet je horen, Pollie," fluisterde Olivier terug. „Nu je je handen weer vrij hebt en hij denkt dat je gewond bent, hebben we misschien nog een kans. Als we die bocht daarginds bereikt hebben, draai ik me om, vlieg tegen hem op en probeer hem ondersteboven te gooien Op hetzelfde ogenblik moet jij zorgen dat je een flinke steen te pakken krijgt. Daarmee sla je hem zo hard als je kunt op zijn dikke kop. Pas op dat je geen fout maakt, want het lukt alleen, als we hem bij verrassing aanvallen."

„Maar, Olivier," zei Pollie verschrikt, „dat durf ik niet!"

„Hij is toch zeker onze vijand?"

„Ja, dat weet ik wel, maar ik kan het gewoon niet doen. Stel je voor, zo'n zware man met een kei op het hoofd slaan. Doe dat maar liever zelf. Jij bent een jongen "

„En dat touw om mijn polsen dan? Het enige dat mij overblijft, is te proberen hem beentje te lichten. Nou, wil je helpen? Vergeet niet dat ons leven misschien op het spel staat!"

Pollie slaakte een diepe zucht.

„Ik ben doodsbang," zei ze. „Ik geloof nooit dat het lukt "

Op dat ogenblik ontdekte ze dat Zucconi hen opeens weer in het oog hield. Hij was opgehouden met zingen en liet zijn kleine varkensoogjes vol argwaan op Pollie rusten

„Zeg eens even!" snauwde hij. „Wat lopen jullie daar te fluisteren? Nou?"

„Och," zei Pollie heel onschuldig, „we hadden het erover hoe we je aan het verstand moesten brengen dat Olivier niets kwaads in de zin heeft, als je zijn boeien losmaakt."

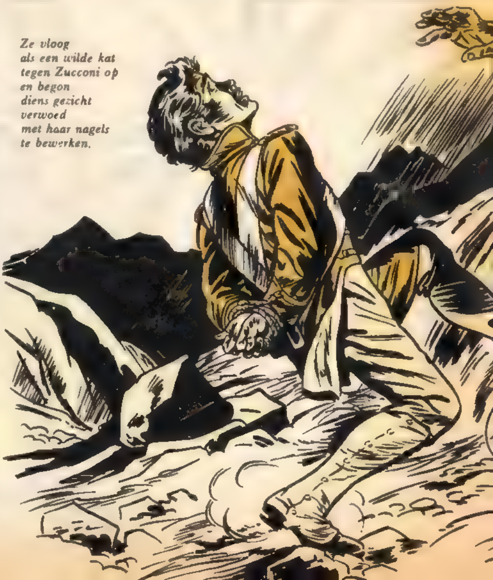
Zucconi barstte in een schaterend gelach uit. Dat was de kans waar Olivier op gewacht had. Hij schreeuwde Pollie een kreet om hulp toe, draaide zich bliksemsnel om en schoot met gebogen hoofd op de Siciliaan af.

Hij trof Zucconi zo hard en onverwachts in zijn maag, dat de bandiet eenvoudig dubbel sloeg. Waar hij maar kon, diende Olivier de man een regen van stoten met zijn hoofd toe. Tussen de bedrijven door keek hij angstig achterom om te zien, waar Pollie bleef. Deze stond een ogenblik stomverbaasd over Oliviers roekeloosheid. Daarna keek ze wanhopig om zich heen, op zoek naar een flink stuk steen

„Vlug!" schreeuwde Olivier. „Pak hem zijn pistool en zijn mes af!"

Hij voegde er nog iets aan toe dat als een onverstaanbaar gerochel klonk, want toen Zucconi eenmaal over de eerste schrik heen was, greep hij zijn aanvaller met zijn zware knuisten bij de keel. Hoe Olivier ook schopte, sloeg en worstelde, het hielp niet. Zucconi had hem stevig te pakken

Pollie sprong als een wildeman om het vechtende tweetal heen en probeerde vruchteloos het heft van Zucconi's mes

Ze vloog als een wilde kat tegen Zucconi op en begon diens gezicht verwoed met haar nagels te bewerken.

te grijpen, dat aan de linkerkant boven diens gordel uitstak. Maar ze had geen schijn van kans. Met een forse duw van zijn elleboog smeet hij haar van zich af.

Opeens drong het tot Pollie door in welk groot gevaar haar neef verkeerde. Dit gaf de doorslag. Ze vloog als een wilde kat tegen Zucconi op en begon diens gezicht verwoed met haar nagels te bewerken, onder het uitstoten van een ijselijk gegil

Deze plotselinge uitval bleef niet zonder resultaat. Om te proberen Pollie kwijt te raken zag Zucconi zich genoodzaakt Olivier even los te laten. Deze kwam in de hitte van het gevecht met zijn neus in het zand terecht. Hij krabbelde zo snel mogelijk weer overeind. Toen Zucconi zich van zijn aanvallers ontdaan had en hijgend en bezweet de beide kinderen alle mogelijke scheldwoorden naar het hoofd slingerde, ging Pollie snel naar haar neef toe om hem te helpen. Een ogenblik stonden ze snakkend naar adem tegenover de roverhoofdman, vol builen en schrammen en verdrietiger dan ooit.

Zucconi wiste zijn gezicht af met een grote zakdoek

„Jullie venijnige apen!" riep hij uit. Je wilt proberen mij te vermoorden, hè? ..n dat nog wel terwijl ik zo vriendelijk tegen jullie ben geweest!"

„Sta niet zo op te scheppen," snauwde Pollie brutaal terug. „Olivier heeft je toch zeker van de verdrinkingsdood gered?"

„Zo? En wie heeft dan gezorgd dat jullie in die verschrikkelijke zeeslag niet zijn gesneuveld?"

„Och, jij grote sufferd," gromde Olivier. „Kun je het nou echt niet begrijpen of houd je je maar zo dom? We hadden er helemaal geen belang bij door jou van het schip te worden gehaald. We zouden toch wel gered zijn."

De ander keek hem woedend aan.

„Eens kijken, wat ik nu moet beginnen. Vertrouwen kan ik jullie niet meer. Dat van die gekneusde enkel was natuurlijk maar een verzinseltje. Jullie waren van plan mij van het leven te beroven. Ik heb nog een hele reis voor de boeg. Er ligt belangrijk werk op me te wachten. Ik moet zien dat ik ergens Franse soldaten op het spoor kom om hun gauw te vertellen wat ik allemaal weet. En dat is nogal wat. Ze zullen er goed voor betalen, neem dat maar van mij aan Ik krijg er een lekker vrachtje goud voor, echt goud. Hoe dan ook, ik wou dat ik jullie maar eerst goed en wel kwijt was Ik had niet verwacht, dat het zo zou lopen, maar jullie dwingen me ertoe scherpe maatregelen te nemen."

Het was lang geleden dat de beide kinderen Zucconi zo kwaad hadden gezien. Gedurende zijn gevangenschap was hij onderdanig en vleierig geweest. Gedurende de gevaren en de opwinding die ze de laatste dagen hadden beleefd, had hij zich een grote lafaard getoond En toen hij zich daarna aan de vaste wal opeens weer veilig had gevoeld, had hij de indruk gemaakt van een zorgeloze, goedgemutste hansworst.

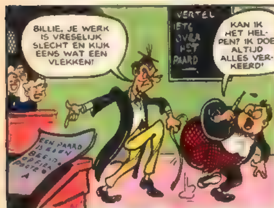
Ze hadden helemaal vergeten, hoe Zucconi vroeger te keer was gegaan toen hij aan het hoofd stond van zijn bende in de bergen van Sicilië Nu kwam zijn ware aard weer boven. Zijn kleine oogjes stonden wreed en vijandig. Met een sinistere grijns haalde hij zijn lange mes te voorschijn en streek voorzichtig met zijn duim langs de punt.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

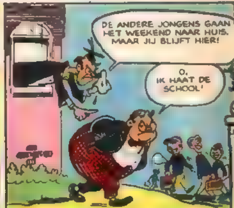

BILLIE, JE WERK IS VRESELIJK SLECHT EN KIJK EENS WAT EEN VLEKKEN!
VERTEL IETS OVER HET PAARD
KAN IK HET HELPEN? IK DOE ALTIJD ALLES VERKEERD!

DIE VLEKKEN KOMEN DOORDAT MIJN PEN LEKT KIJK, HIJ IS NIET BEST MEER!

DE ANDERE JONGENS GAAN HET WEEKEND NAAR HUIS. MAAR JIJ BLIJFT HIER!
O, IK HAAT DE SCHOOL!

BILLIE LIEP LANGS HET RAADHUIS.
HEE, WAT HOOR IK DAAR?

DAT IS DE LIJST VAN HUIZEN
WORDEN, DUWTJES. BEGIN ER MAAR METEEN AAN.
GOED, BURGEMEESTER!

HE, DAAR HEB IK ZIN IN! OP NAAR M'N BULLDOZER!
IK ZAL ER INTUSSEN EVENTJES IETS BIJSCHRIJVEN, HA, HA!

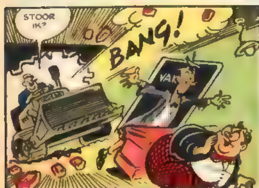

ZO, NU ZIJN WE VOORGOED VAN DIE NARE SCHOOL AF!
BRRM! BRRM!

DEZE SCHOOL STAAT ER OOK OP DAN NEEM IK DIE MAAR EERST WAT EEN HANEPOTEN ANDERS!
BILLIE!
BRRM

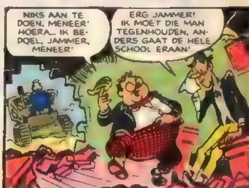

WAT BETEKENT DIT WOORD, BILLIE?
DAT BETEKENT DAT ER GEEN SCHOOL MEER IS!
NED. TAAL
VAKANTIE

STOOR IK?
BANG!

HOE DURFT U, MENEER?
SPIJT ME, MAAR IK MOET HIER DE BOEL AFBREKEN!

NIKS AAN TE DOEN, MENEER! HOERA... IK BEDOEL, JAMMER, MENEER!
ERG JAMMER! IK MOET DIE MAN TEGENHOUDEN, ANDERS GAAT DE HELE SCHOOL ERAAN!

Veeleisend

Ergens stond een kleine villa in brand. Toen de vrijwillige brandweer het brandende huis bereikte, rende de eigenares plotseling naar de spuitwagen en maakte de mannen duidelijk, dat zij haar woning behouden wenste te zien, maar alleen op haar eigen, nogal moeilijke voorwaarden.

„Niet op mijn bloemen trappen!" riep zij uit. „En blijf uit de buurt van mijn perken! Jij daar, doe die bijl weg! Er wordt in mijn huis niets kapotgehakt!"

De slangen waren nog niet uitgelegd, of de vrouw begon opnieuw met haar aanmerkingen

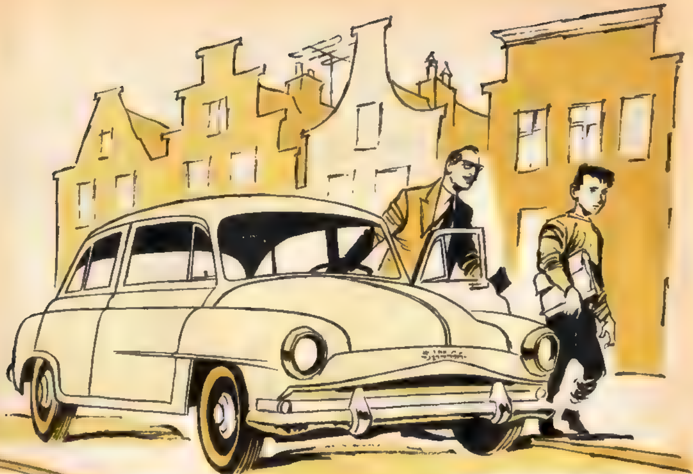
„Voorzichtig met dat water! Ik wil niet, dat alles onder komt te staan."

Toen een van de brandweerlieden een snelblusser pakte, riep de dame:

„Niet van die rommel op mijn meubels!"

De brandweerman zette zijn blusapparaat op de grond en vroeg bedaard:

„Hoe wilde u uw huis eigenlijk hebben, mevrouw? Alleen maar licht geschroeid of goed doorbakken?"

Het oor van Franklin

De grote wijzer van de elektrische klok voor het postkantoor wipte met een schokje vooruit. Vier minuten voor half een!

Ronald Bemming beet hard op zijn tanden en zette er een sukkeldrafje in. Als zijn linkerknie niet zo'n pijn deed, zou hij gemakkelijk in vier minuten thuis kunnen zijn — hij was tenslotte niet voor niets de snelste sprinter van Blumfields jeugdelftal. Maar hij was die morgen onder het vrij kwartier op de speelplaats over een stuk steen gestruikeld en hij had daarbij zijn knie lelijk bezeerd.

Ronalds vader was werkelijk niet streng, maar hij had een gruwelijke hekel aan laatkomers. „We gaan om half een aan tafel en niet om één minuut over half een!" zei hij altijd. En de twee kleine Bemmings, Ronald en zijn zusje Lizzy, hadden wel geleerd, dat er met die stiptheid van hun vader niet viel te spotten. Ze wilden dat ook niet, want vader had tussen de middag maar een uurtje vrij en hij haastte zich zelf ook om tenminste nog drie kwartier thuis te kunnen zijn.

Ronald had er helemaal niet aan gedacht, dat hij door zijn bezeerde knie niet zo hard kon lopen als anders, en hij was na school nog even met zijn boezemvriend Jacky meegegaan. Pas toen hij eenmaal op weg was naar huis, merkte hij dat er van rennen helemaal geen sprake kon zijn. De Zeventiende Straat was nog nooit zo eindeloos lang geweest en het leek gewoon uren te duren voor hij eindelijk de hoek van het Bristolplein had bereikt. Hij ging rechtsaf en keek voor zich uit. Van hieruit kon hij aan het eind van de Bristolstraat zijn huis zien. Hij liep zo snel mogelijk door. Plotseling zag hij iets, dat zijn aandacht opeiste. Vlak voor hem - op het brede trottoir van het plein — lag iets bruins. Een vierkant voorwerp, dat wel wat weg had van een schooletui. Ronald bukte zich en raapte het ding op. Het was een portefeuille. Hij wilde hem in zijn zak laten glijden en doorlopen, maar de nieuwsgierigheid won het van zijn haast om thuis te komen en hij maakte de portefeuille open. Op hetzelfde moment viel zijn mond ook open. In het linkervak zat een dik pak bankbiljetten. Niet zo maar biljetjes van een dollar, maar van *duizend* dollar. Met trillende vingers telde hij het stapeltje. Vijf... tien... zeventien... Het waren er minstens dertig. Dertigduizend dollar!

„Nou kalm blijven," zei hij tegen zichzelf. „Rustig die portefeuille met al dat geld in je zak steken en naar het politiebureau lopen."

Ze zouden wel opkijken. Een jongen van twaalf jaar die doodleuk een portefeuille met dertigduizend dollar kwam afgeven. Hij zou meteen aan de dienstdoende inspecteur vragen of hij even zijn vader wilde opbellen om uit te leggen waarom hij zo laat was. Vader en moeder zouden waarschijnlijk wel een beetje ongerust zijn, maar daar kon hij toch echt niets aan doen. Tenslotte vond je niet iedere dag zo maar op de stoep een kapitaal om van te duizelen.

Hij klapte de kostbare portefeuille dicht, stak hem in zijn zak en draaide zich om. Maar voor hij een stap had kunnen zetten, hoorde hij een mannenstem

naast zich zeggen: „Hola, jonge vriend. Wat heb jij daar?"

Ronald keek op. In zijn opwinding had hij helemaal niet gemerkt, dat er een zwarte auto naast hem was gestopt en dat de man achter het stuur hem door half dichtgeknepen oogleden gadesloeg.

Ronald wist niet of hij de man kon vertrouwen en hij trok een onschuldig gezicht.

„Ik?" vroeg hij.

De man opende het portier en stapte uit.

„Ja, hou je maar niet van de domme. Je steekt iets weg. Heb ik gelijk of niet?"

Hij stond nu wijdbeens voor Ronald en versperde hem de doorgang. Hij was een lange, slanke man met een bril op en een heel dun snorretje.

„Nou?" drong hij aan.

Ronald durfde het niet te ontkennen. Misschien was hij wel de man die de portefeuille verloren had. En misschien was hij bang, dat hij ermee vandoor wilde gaan.

„Eh. . . ja, meneer," zei hij. „Een portefeuille die ik gevonden heb."

Het gezicht van de man werd iets vriendelijker.

„Aha! Een portefeuille met geld, hè? Hoeveel zit erin?"

Ronald aarzelde.

„Ik. . . ik weet het niet."

De man legde een hand op zijn schouder.

„Kom nou. Ik zag, dat je stond te tellen. Jij weet heel goed hoeveel er in die portefeuille zit."

„Ik heb maar vluchtig geteld," antwoordde Ronald. „Ik geloof dat er wel twintig- of dertigduizend dollar in zit."

De man wierp een snelle blik over zijn schouder naar de voorbijgangers, maar niemand scheen enige aandacht aan het tweetal te schenken.

„Geef mij die portefeuille maar," zei hij zacht.

Ronald beet zich op de lippen.

„Is hij dan van u?"

„Nee. Eh. . . Ik weet het niet. Misschien is hij wel van mij," antwoordde de man. „Maar wat wou jij ermee gaan doen?"

Ronald zette grote ogen op.

„Naar de politie brengen natuurlijk."

De man knikte glimlachend.

„Ach ja. Natuurlijk! Zo hoort het ook. Iets dat je gevonden hebt, breng je zo gauw mogelijk naar de politie. Eh. . . Toevallig ben ik op weg naar de binnenstad en ik kom dus langs het politiebureau. Zal ik hem maar even afgeven?"

Ronald dacht aan zijn pijnlijke knie. Het politiebureau was in de Tweeëntwintigste Straat en nu hij zo moeilijk liep, zou hij er zeker twintig minuten over doen. Als hij de portefeuille aan de man gaf, kon hij gewoon naar huis gaan. . .

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak, maar bedacht zich op het laatste moment. Hoe wist hij dat de man inderdaad naar het politiebureau zou gaan? Misschien was hij wel een bedrieger.

Hij schrok van de plotselinge gedachte en keek de man tegenover hem een ogenblik strak aan. Het gezicht dat hij zag, was niet onvriendelijk. Kon dat het gezicht zijn van een dief?

De man zag zijn aarzeling en zocht er een andere verklaring voor dan erachter stak.

„Ach ja, natuurlijk," zei hij. „Als ik die portefeuille bij de politie breng, loop jij natuurlijk de beloning voor het vinden mis. Hier, pak aan." Hij had zijn eigen portefeuille te voorschijn gehaald en stopte Ronald een bankbiljet in de hand. „Dat krijg ik wel terug van de eigenaar en anders is het nog niet zo erg."

Ronald bekeek het biljet en verschoot van kleur. Honderd dollar!

„Maar. . . zoveel. . . Ik bedoel. . ."

De man met het snorretje glimlachte.

„Houd het nu maar. Je hebt wel een beloning verdiend. Als je mij nu die portefeuille geeft. . ."

Ronald gaf hem en de man haalde er onmiddellijk het stapeltje bankbiljetten uit en telde het na. Hij floot tussen zijn tanden.

„Tweeëndertig biljetten van duizend dollar." Hij hield een paar van de biljetten tegen het licht en schudde zijn hoofd. „Het is bijna niet te geloven," zei hij. „Als ze nu maar niet vals zijn. Enfin. . . dat moet de politie maar uitmaken."

Hij zwaaide naar Ronald, stapte in zijn auto en reed snel weg in de richting van de binnenstad.

Ronald kreeg een kleur van opwinding toen hij thuiskwam. Vader, moeder en Lizzy waren al klaar met eten, maar hij zag het niet eens. Met glinsterende ogen vertelde hij in geuren en kleuren wat er gebeurd was. Dat hij een portefeuille met duizenden dollars had gevonden; dat een vriendelijke meneer had aangeboden hem naar het politiebureau te brengen; en dat hij een beloning van honderd dollar had gekregen.

Hij zag de ongelovige gezichten om zich heen en stak het biljet van honderd dollar triomfantelijk in de lucht.

„Kijk maar," besloot hij zijn relaas. „Zo maar gekregen, omdat ik die portefeuille toevallig op straat zag liggen. En terwijl die meneer nota bene zei, dat het geld in de portefeuille misschien wel vals was."

Meneer Bemming trok zijn wenkbrauwen op.

„Wat? Zei hij dat het geld vals was?"

„Ja, vader."

„. . . maar ik wil niet hebben dat je ermee op zak blijft lopen."

„Hm. Hoe zag die man er uit, Ron?"

Ronald kon een nauwkeurige beschrijving van de man geven.

„Hij was lang," zei hij. „Een hoofd groter dan u, pap. En hij had een donkere bril op en een smal snorretje."

Meneer Bemming stond op.

„Dat geld mag je houden, Ron," zei hij. „Maar ik wil niet hebben dat je ermee op zak blijft lopen. Leg het maar zolang in je kast tot je weet wat je ervoor wilt kopen."

„Dat weet ik nu al, vader," zei Ronald. „Een hengel met een molentje en nieuwe voetbalschoenen. En dan houd ik nog geld genoeg over om Lizzy een paar rolschaatsen te geven."

Meneer Bemming glimlachte.

„Dat is aardig van je, meneer de rijkaard. Maar ga dat nu nog niet meteen kopen, want misschien schiet je morgen of overmorgen iets beters te binnen. En je weet wat ik gezegd heb over die honderd dollar. Niet in je zak houden, maar in je kast leggen of zolang aan moeder in bewaring geven."

„Oké, vader," zei Ronald.

Meneer Bemming wendde zich tot zijn vrouw.

„Ik zal straks even binnenlopen op het politiebureau," zei hij ernstig. „Ik wil erg graag weten of die portefeuille er inderdaad is afgegeven. Hoeveel zat er precies in, Ronald?"

„Ik heb het zelf maar vluchtig nageteld, maar die meneer zei dat het tweeëndertig biljetten van duizend dollar waren."

„Tweeëndertigduizend dollar! Hoe kan iemand zo stom zijn een portefeuille met zoveel geld te verliezen," zuchtte vader. Hij trok zijn jas aan en pakte zijn tas. „Nou, lui. Ik ga er eens vandoor. Het is al knap laat!"

Na het eten ging Ronald naar zijn kamertje om het kostbare bankbiljet in zijn kast achter een stapeltje boeken te leggen. Maar voor hij dat deed, bekeek hij het nog eens op zijn gemak. Hij had nog nooit van zijn leven een echt biljet van honderd dollar gehad en hij wilde weleens goed zien hoe zo'n briefje er nu precies uit zag.

Het biljet was aan de ene kant wit en aan de andere kant zachtgroen. Er stond een afbeelding op van Franklin. De meester had enkele weken geleden nog over hem verteld. De achterkant toonde een prachtig gebouw in Washington. Ronald bekeek het gezicht van Franklin nog eens aandachtig en toen viel hem plotseling iets vreemds op. Op het portret had Benjamin Franklin maar één oor; het linkeroor ontbrak.

„Hoe kan dat nou?" mompelde Ronald. „Zou... zou Benjamin Franklin maar één oor gehad hebben? Maar dan zou de meester dat vast wel verteld hebben..."

Ronald begreep er niet veel van. Hij legde het bankbiljet in zijn kast en ging naar beneden.

„Zeg, moeder," zei hij, „weet u misschien of Benjamin Franklin maar één oor had?"

Mevrouw Bemming keek verbaasd op van de afwas.

„Franklin één oor? Nou, dat heb ik nog nooit gehoord, maar met zekerheid zou ik het niet durven zeggen. Als ik jou was, zou ik het maar eens op school vragen."

En dat deed Ronald die middag. Hij zat nog maar net in de bank om twee uur of hij stak zijn vinger op en zei: „Meneer, had Benjamin Franklin maar één oor?"

De meester dacht even na en schudde toen zijn hoofd.

„Nee hoor, Ronald. Franklin had net als jij en ik twee oren. Of ik moet me al heel sterk vergissen. Hoe kom je daar eigenlijk zo plotseling op?"

„Nou..." Ronald aarzelde. „Ik... ik heb een foto gezien van Franklin. Op een biljet van honderd dollar. En op die foto miste hij zijn linkeroor."

De meester haalde zijn schouders op.

„Nou, dan zal het wel een vals bankbiljet geweest zijn, Ronald," zei hij bij wijze van grapje. „Maar we gaan nu beginnen met aardrijkskunde."

Hij greep de hoorn van de telefoon en gaf enkele korte bevelen aan zijn ondergeschikten.

Een vals bankbiljet! had meneer Jenkins gezegd. Ronald Bemming staarde afwezig voor zich uit en zag niet, dat de andere jongens en meisjes hun aardrijkskundeboek al voor zich genomen hadden. Hij zag helemaal niets meer. . .

Stel je voor, dat het honderd-dollarbiljet in zijn kast vals was! Dat die lange meneer met het snorretje hem zo maar een waardeloos stuk papier in de hand had gestopt!

Maar dat kón bijna niet. De man had gezegd dat de biljetten in de portefeuille volgens hem vals waren en hij had Ronalds beloning uit zijn eigen zak gehaald.

Het kón niet. Tenzij. . .

Gedurende de rest van de middag kon hij zijn aandacht met geen mogelijkheid bij de les houden. Een fantastisch idee speelde door zijn hoofd. Een idee, dat gewoon te fantastisch was om waar te zijn. Als die meneer met dat snorretje nu eens een valse munter was. En als hij nu alleen aangeboden had die portefeuille met tweeëndertigduizend dollar naar de politie te brengen om. . .

Toen de bel om vier uur ging, was hij niet meer te houden. Hij vergat zijn pijnlijke knie totaal, rende de gang in en rukte zijn jas van de kapstok. Een paar seconden later holde hij als een raspaard de straat op.

Hijgend kwam hij op het politiebureau aan en tikte op het ruitje van het wachtvertrek. Een grote brigadier met een vriendelijk gezicht opende het loket en zei: „Wat is er aan de hand, jonge vriend?"

Ronald opende zijn mond, maar hij was niet in staat een woord over zijn lippen te krijgen. „Ba. . . mo. . . hu. . ." stamelde hij en de brigadier opende glimlachend een deur, pakte hem bij de arm en nam hem mee naar binnen.

„Hard gelopen zeker, hè?" zei hij.

Ronald knikte buiten adem.

De brigadier wees naar een stoel.

„Ga daar dan maar eerst even zitten uitblazen, want zo kun je me onmogelijk vertellen wat je op je hart hebt."

Ronald plofte op de stoel neer en bleef twee minuten lang doodstil zitten. Toen opende hij zijn mond en zei: „Is hier vanmiddag een portefeuille met tweeëndertigduizend dollar gebracht?"

De brigadier keek hem verbaasd aan.

„Kijk, kijk, je bent de tweede die dat komt vragen vandaag. Er is hier vanmiddag ook al een meneer geweest die ernaar informeerde. Ja. Er is een portefeuille met tweeëndertigduizend dollar gebracht, maar je wilt me toch zeker niet vertellen, dat jij die verloren hebt, wel?"

Ronald schudde zijn hoofd.

„Nee, meneer," zei hij. „Maar ik heb hem gevonden en. . ."

„En nu wil je zeker graag weten of hij al door iemand is afgehaald — in de hoop, dat er een beloning voor je aan vastzit, hè?" De brigadier schudde meewarig zijn hoofd. „Het spijt me dat ik je moet teleurstellen, jongeman. Het geld in de portefeuille was vals."

Ronald knikte tevreden.

„Net wat ik dacht," zei hij tot verbazing van de brigadier. „De foto van Benjamin Franklin op de bankbiljetten miste zeker een oor?"

De mond van de brigadier viel open.

„Hoe. . . hoe weet jij dat?"

„Omdat ik thuis precies zo'n bankbiljet heb. Gekregen van de meneer die de portefeuille hier bij u gebracht heeft vanmiddag."

De brigadier begreep er kennelijk niets van.

„Nou, dat is dan ook vals, hè?" zei hij.

Ronald stond op en liep op de brigadier toe. „U moet die man met het snorretje arresteren," zei hij. „Hij is een dief en een valsemunter. Misschien is hij nog wel in de stad en. . . Gaat u nu meteen!"

Maar de brigadier bleef rustig zitten.

„Je loopt wel erg hard van stapel, jonge vriend. Waarom zou ik een man met een snorretje moeten arresteren en hoe weet je dat hij een dief en een valsemunter is?"

Ronald zuchtte. Voor hem was de zaak zo klaar als een klontje en hij begreep niet, dat de brigadier geen aanstalten maakte om het hele politiekorps van de stad achter de man met het snorretje aan te sturen. Maar toen hij zijn verhaal nog eens kalm en duidelijk verteld had, toonde de brigadier plotseling meer belangstelling.

„Weet je zeker, dat de man het honderd-dollarbiljet *niet* uit de gevonden portefeuille, maar uit zijn eigen zak haalde?" vroeg hij.

Ronald knikte.

„Ja. In die portefeuille zaten alleen biljetten van duizend dollar en die honderd dollar voor mij haalde hij uit zijn zak. Toen ik het thuis in mijn kast legde, zag ik plotseling, dat het linkeroor van Benjamin Franklin op de foto ontbrak en. . . Volgens mij heeft die man met dat snorretje de tweeëndertig biljetten onderweg hierheen uit de portefeuille gehaald en er valse voor in de plaats gestopt. En om dat geloofwaardig te maken, zei hij meteen al tegen mij, dat het geld vals was. Maar intussen is de verliezer van de portefeuille tweeëndertig echte biljetten van duizend dollar kwijt."

De brigadier krabde op zijn achterhoofd.

„Ik geloof dat je gelijk hebt, jongeman," zei hij.

En toen kwam hij plotseling razendsnel tot actie. Hij greep de hoorn van de telefoon en gaf enkele korte bevelen aan zijn ondergeschikten.

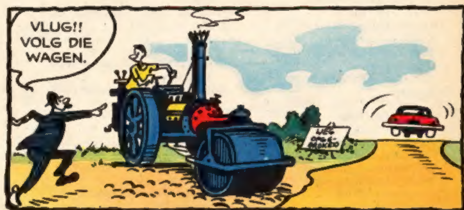
Binnen een paar minuten klonk buiten op de binnenplaats zwaar motorgeronk en raasden mannen van de motorbrigade de stad in, terwijl de brigadier het signalement van de man met het snorretje naar politieposten in de omgeving doorbelde.

Om negen uur die avond werd Ronald door een dikke agent van politie met een zijspanmotor van huis gehaald. De lange man met het snorretje was gearresteerd en Ronald moest op het bureau komen om te zien of hij hem herkende.

Hij werd verwelkomd door de commissaris in hoogsteigen persoon, die hem hartelijk de hand schudde en hem een compliment maakte voor zijn scherpzinnigheid.

„Dank zij jou hebben we een van de meest geslepen valsemunters van de Verenigde Staten achter slot en grendel, jongeman," zei de commissaris. „En wij van de politie zijn niet de enige, die je dankbaar zijn. De man die de portefeuille met tweeëndertigduizend dollar verloren had, heeft zich inmiddels ook gemeld en hij was vanzelfsprekend in de wolken toen hij hoorde, dat er niets van zijn geld vermist wordt. Namens hem mag ik je dit biljet van duizend dollar overhandigen als beloning voor je doortastende optreden. En dit is een écht bankbiljet! Kijk maar. Benjamin Franklin staat er met allebei zijn oren op."

Ronald kon *zijn* oren nauwelijks geloven.

Uitslag prijspuzzel nr. 12

De tekst van het telegram luidde:

Verdwaald reuze pech hele dag verloren zien jullie morgen Arnold Pieter

De eerste prijs, een paar rolschaatsen, is gewonnen door:

Ans Middendorp,
Bovenhuizen 1, Uithuizen

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, **tafeltennisspel:**
Klaske Ten Hoor, Valckeniersweg 25, Haulerwijk (Fr.).
Magda Perik, Stegenkampweg 65, Lonneker.
Klaas Doldersum, Oranjestraat 39, Vriezenveensewijk (O.).
A. Schut, Krimweg 119, Hoenderloo (Gld.).
P. Bas, Willem de Zwijgerstraat 7, Castricum.
Wim Snoeren, Eigddorpstraat 2, Voorburg.
Ali de Graaf, Kuyperstraat 38, Spakenburg (Utr.).
Ronald Risamenapalthy, Woonoord „De Haven", Breskens (Zld.).
Tiny van Haaren, Smaldersestraat 30, Liempde.
Henk Helwegen, Bredeweg 33, Maasniel.
Nelly Saelem, Steenstraat 41, Opstal Buggenhout, België.
Nelsje Nagel, Waalsdorperweg 277, Den Haag.

Derde prijs, **vierkleurenpotlood:**
Jopie Polder, Tuinstraat 121[1], Amsterdam.
E. Konieczny, Pappersjans 56, Heerlerheide.
Rietje de Ruiter, Pieter Langendijkstraat 32, Rotterdam.
G. de Vries, Oosteinde 3, Wormer (N.H.).
G. G. van de Berg, Zoomweg 69, Nunspeet.
Anneke Venema, Spoorsingel 10, Musselkanaal.
Eddy Gooier, Paul Krugerstraat 58, Haarlem.
Jan van de Berg, Oude Maasweg 5, Keent, post Grave.
Dicky en Nini Been, c/o I.O.E. & P. Co., M.I.S. via Abadan, South Iran.
J.J.P. Barendregt, Oud Rhoonsedijk 27, Poortugaal (Z.H.).
J. Wink, Staphorsterweg 2, De Wijk.
Gert van Dijk, Brink 12, Houten (Utr.).

Vierde prijs, **een boek:**
Piet Moeliker, Bellamystraat 29, Terneuzen.
H. J. van de Bosch, Hoge Larenseweg 264, Hilversum.
Arie Slingerland, Meerdervoortstraat 11, Zwijndrecht (Z.H.).
Viviane van Camp, Wijneghemstraat 63, Borgerhout bij Antwerpen, België.
Henk Mulder, Hoofdweg 103, Blijham (Gr.).
Bauke Haarsma, Haverkamp 5, Sloten (Fr.).
E. Venekamp, Oude Gracht 19, Veenhuizen (Dr.).
Marleen Keizers, Hibbertstraat 12, Haaksbergen (O.).
Jan van Os, Molenstraat 3, Boven-Leeuwen (Gld.).
S. Swart, Forestusstraat 33, Alkmaar.
Margreet Mastenbroek, Ged. Bierslodt 8, Vlaardingen.
H. Oranje, Veldheimweg 12, Baarn.
J. Fruytier, Hulsterweg 105, Kuitaart (Zld.).
Corrie Minten, Wanroyseweg 7, Haps (N.B.).
Piet van de Munckhof, De Bemer 2a, Helden-Koningslust (L.).
Atie de Koning, Sluisjesdijk 65, Rotterdam-Zuid.
Eli Bleyenberg, 1e Daalsedijk 180, Utrecht.
Henk van Dijk, Havikstraat 35, Haarlem-Noord.
Janneke Andringa, van Kijfhoeklaan 76, Den Haag.
Sylvia de Leeuw, Krugerstraat 4, Amsterdam.
Anita de Vog, Torrepoortlaan 16, Ieper, België.
Peter de Zeeuw, 2205 Royaldr. Apt. 3, Santa Clara, Calif., U.S.A.
Nora Zuidijk, Schellardweg 35, Oosterbeek.
Theo Veenker, van Eklaan 7, Nw. Schoonebeek (Dr.).
A. in 't Groen, Nieuwstraat 1a, Dongen (N.B.).

VERZOEK

Trixje Lamers, 7 jaar, Mariapaviljoen, kamer 29, St.-Maartenskliniek in Nijmegen, ligt al meer dan een jaar in het ziekenhuis. Zij lijdt aan reuma. Dezer dagen kregen we van haar een brief, waarin ze schrijft, dat ze zo weinig post ontvangt. Wie wil haar eens een ansichtkaart of een briefje sturen? Namens Trixje hartelijk bedankt.

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	Z	W	A	K		L	A	K	S	
C		I		L	E	O		A		S
H	A	L	T	E		T	A	P	IJ	T
E		D		R		T		O		E
F	R	E	E	K		O	T	T	E	R
	A								E	
S	P	R	O	T		B	L	O	N	D
I		O		E		E		R		A
N	O	B	E	L		Z	A	G	E	N
T		O		E	R	E		E		K
	E	T	E	N		M	E	L	K	

LETTERGREPENPUZZEL

1		
2		
3		
4		

BAR TO VER DE KE
MAS KEN BER DONT RA

Deze tien lettergrepen moet je zo in onderstaande hokjes plaatsen, dat je vier woorden krijgt, waarvan de omschrijvingen gegeven worden. Als je de juiste woorden gevonden hebt, vormen de lettergrepen op de eerste rij van boven naar beneden een woord, dat onder andere op het carnaval betrekking heeft.

1 voorwereldlijke olifant
2 insekt
3 groente
4 beddegoed

DUBBELWOORDEN

Hier heb je weer eens enige dubbelwoorden, die je in onze taal nogal eens kunt aantreffen. De eerste betekenis is al gegeven; de tweede moet je zelf zien te vinden.

VAREN betekent voortbewegen met een schip, maar is ook een. . .
WIJS betekent melodie, maar ook. . .
NOOT is een vrucht, maar ook een. . .
KLAAR betekent gereed, maar ook. . .

COCO de CLOWN

WE HEBBEN DE HELE DAG GEEN KAARTJE VERKOCHT!
KASSA

IK ZAL MUZIEK MAKEN, MISSCHIEN HELPT HET.

POEM
ARME KEREL! HIER HEB JE WAT!
PING!

ZO, ZO, BEDELEN ZONDER VERGUNNING, HÈ?

KOM MAAR MEE, NAAR HET BUREAU!
MAAR IK...

MAAR... IK BEN COCO DE CLOWN!
IK GELOOF ER NIETS VAN...

GELOOFT U HET NU?

PARDON, MENEER, IK HEB ME VERGIST!
DOOR UW SCHULD KOM IK TE LAAT IN HET CIRCUS!

TJONGE, ER IS VAST EEN OVERVAL GEPLEEGD!
IK ZAL ZORGEN DAT U ER OP TIJD BENT!

IK GA KIJKEN! ER IS ZEKER INGEBROKEN!
WAT SPANNEND, ZEG!
R-R-RING!

MISSCHIEN IS ER EEN LEEUW LOSGEBROKEN!

BRAVO, COCO! HET CIRCUS IS UITVERKOCHT!

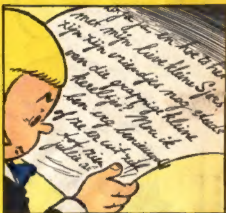

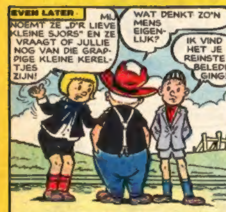

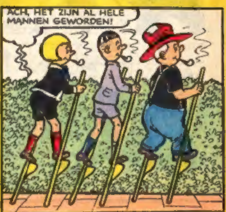

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.